

De Brandgrens

Enver Husicic 2007

Scène 1

Jurgen: Deadalus en zijn zoon Icarus werden gevangen gehouden door Koning Minos op het eiland Kreta. En waren gedoemd hun verdere leven in gevangenschap te slijten. Ontsnappen was onmogelijk, elke vorm van uitbraak was uitgesloten. Deadalus moest iets verzinnen. Iets ongewoons, iets wat niemand verwachtte. Plots zag hij een vogel vliegen hoog boven de muren van het gevang. Vliegen! Dat was het. Van was en veren bouwde hij vleugels voor zichzelf en zijn zoon. "Dit is het moeilijkste wat ik in mijn hele leven gemaakt heb, zei Deadalus". En zo vlogen zij hun vrijheid tegemoet." Kom niet te laag bij het water, dan zul je verdrinken. Kom niet te dicht bij de zon, dan zul je verbranden". Maar de jonge Icarus kon het niet laten. Van enthousiasme vloog hij hoger en hoger. "Lager Icarus, lager! De was kan niet tegen de hitte!" Maar de jongen hoorde het niet, of hij wilde het niet horen. Hij steeg hoger en hoger. Lachend, zingend en dronken van overmoed en het onvermijdelijke gebeurde: de was smolt van zijn vleugels, de vleugels gleden van zijn armen en Icarus stortte neer in de Oceaan. Deadalus treurde om zijn zoon. Die blind was geweest voor de gevolgen van roekeloosheid. Had hij zijn zoon maar nooit vleugels gegeven. Maar daarvoor was het nu te laat. Hij daalde neer, landde aan wal en wachtte. Hij wachtte net zo lang tot het lichaam van zijn zoon aanspoelde.

Skin: Die Mythes, over Icarus en Deadalus.

Wat trekt jou toch in die mythes?

Jurgen: Ze geven het leven betekenis.

Nina: Oh ja. Wat betekent deze mythe dan?

Jurgen: Wees niet hoogmoedig, anders brand je je vingers maar daar kom je pas achter als je ze al gebrand als je ze al gebrand hebt. En dat is precies wat er mis is in deze maatschappij. Mensen branden hun vingers niet.

Vincent: Wat zeg je?

Jurgen: Dat mensen vaker hun vingers zouden moeten
Branden.

Vincent: Dus wat zeg je mensen zouden vaker hun vingers moeten branden.

Jurgen: Ja,
Anders ontwikkelen we ons niet.
Anders blijven we stil staan.
Ik mis het een beetje. Het vuur.

Nons: Waar?

Jurgen: In de maatschappij.
In de ogen van de mensen.

Nons: Zie jij vuur?

Jurgen: Nee. Smeulende vonkjes.
Waakvlammetjes.
Bij lange na niet genoeg voor een steekvlam.

Skin: En dat terwijl het wel voorkomt in talloze spreekwoorden

Vincent: Het vuur uit de sloffen lopen

Jurgen: De kastanjes uit het vuur slepen.

Nina: Olie op het vuur gooien.

Nons: Tussen twee vuren in staan.

Skin: Vuur met vuur bestrijden.

Vincent: Als water en vuur zijn.

Jurgen: Iemand het vuur aan de schenen leggen.

Nina: Waar rook is vuur.

Nons: Je hand ervoor in het vuur willen steken.

Jurgen: Wie zich het dichtst bij het vuur bevindt brand zich het meest.

Nons: Als ik op een verjaardagsfeestje vertel dat ik wel eens fikkie steek, kijken ze me aangebrand aan.

Vincent: Brand gevaar

Nons: Brand alarm

Skin: Brand hout

Jurgen: Brand haard

Nina: Brand brief

Vincent: Brand gang

Nons: Brand kast

Skin: Brand trap

Nina: Brand grens

Jurgen: Dat is geen woord.

Nina: Waarom is Brandgrens geen woord?

Jurgen: Het staat niet in de Dikke van Dalen.

Nina: Er staat wel meer nier in de Dikke van Dalen. Daarom bestaat het nog wel. Sterker nog in het koninkrijk der Nederlanden.

Vincent: Doe niet zo duur.

Nina: Hebben we er twee.

Nons: Twee brandgrenzen?

Nina: Ja!

Toen gemaakt door de Duitsers in de Tweede Wereldoorlog. Toen ze het centrum van Rotterdam plat bombardeerden. En daarbij moedwillig bepaalde gebouwen spaarde, omdat ze dachten dat daar wel wat te halen viel. Vandaag de dag markeert De Brandgrens, de grens tussen oudbouw en nieuwbouw in de binnenstad van Rotterdam. Die andere brandgrens ligt in Willemstad Curaçao, maar is totaal verschillend van de Rotterdamse, omdat de brandgrens in Curaçao het product van de curacaoenaren zelf is. Daar hadden ze de Duitsers niet voor nodig.

Scène 2

Skin: Maar zo ver is het nog niet.

Dat komt straks.

We beginnen bij het begin.

Jurgen: Bij een broer en een zus.

Een tweeling

Vincent: Ja, dat is mooi. Een tweeling.

Jurgen: Hoe heten ze?

Nina: Nina

Virgil: En Virgil.

Skin: Nina en Virgil

Maar eigenlijk noemt iedereen Virgil.....

Virgil: Nonsens

Skin: En eigenlijk noemt iedereen Nina.....

Nina: Nina!

Skin: Dames en heren: "De tweeling"

Scène 3

Broer en zus/tweeling

Nons: Als mensen horen dat wij tweeling zijn, horen we altijd:

Nina: "jullie zullen elkaar wel door en door kennen"

Nons: Dat klopt, wij kennen elkaar veel te lang.

Nina: Wij zijn elkaar's spiegelbeeld.

Nons: Maar de spiegel hebben we allang gebroken.

Nina: We go way back.

Nons: Tot in mijn moeders buik om precies te zijn.

Nina: Nonsens was en is een vreetzak. De placenta van mijn moeder was al op voordat ik er een hap van kon nemen.

Nons: Zij nam alle ruimte in. En Nina kon trappen.

Voor ik er erg in had, zat zij al bij de uitgang.

Nina: Dat kwam omdat ik zo snel mogelijk bij hem vandaan wilde zijn.

Nonsens: Toen was ze ineens weg.

Nina: En tien seconden later, kwam hij tevoorschijn.
(ze stoeien kort en gemeen)

Kom hier broertje, laat me je omhelzen.

Nonsens: Ga weg.

Nina: Anders vertel ik iedereen dat je van me verloren hebt.

Nonsens: Ik heb niet van je verloren! Ik heb gewonnen!

Ze omhelst Nonsens. Nonsens omhelst haar.

Nina: Je haar zit stom.

Nonsens: Wat!

Nina: Je haar zit stom! Kom hier.

Vincent: Ze zijn een tweeling.

Dat is mooi een tweeling.

Maar het is niet altijd even makkelijk.

Je moet als ouder sterk in je schoenen staan tegenover twee mensen die zo op 1 lijn zitten.

Dat beseffen de meeste mensen niet.

Scène 4

Vader: Goed.

Een gelukkig gezin.

Jurgen: Een gelukkig gezin?

Vader: Op het eerste gezicht.

Jurgen: Een Gelukkig gezin? Dat kan toch niet. Dat is zo jaren 50.

Skin: Ja, dat zou een gezin moeten zijn waarvan alle leden even gelukkig zouden moeten zijn.

Jurgen: Sorry. Ik kom zelf ook uit een gezin.

Een ziels gelukkig gezin en oh wat hadden wij het gelukkig thuis

Vader: Ik zeg toch op het eerste gezicht.

Vader: Wij zijn de Maduro's.

Mijn vrouw en ik komen van Curaçao.

Mijn vrouw en ik komen van Curaçao.

Moeder: U weet wel, dat prachtige eiland van de vakantiebrochure.

Nonsens: Daar staan mijn vader en moeder.

Mijn zus en ik zijn hier geboren.

In een eengezinsflat in Pendrecht.

Waarom in hemelsnaam?

Skin: Dat had iets te maken met de revolte van 30 mei 1969 op Curaçao.

Nonsens: Wat is daar dan gebeurd?

Moeder: Hij liep mee.

Vader: Iedereen liep mee.

Moeder: Maar jij liep toevallig voorop. Is het niet?

Vader: Goed, schat, als jij het zegt.

Moeder: Jong, oud, bruin, zwart geel

Iedereen die wat te fikken had, fikte mee.

Moeder: Het is niet iets waar je vader trots op is.

Goed. Leen bakker meubilair.

Vader: Leen Bakker meubilair??

Moeder: Ik ben de vrouw des huize ik bepaal wat voor meubilair we hebben.

Niet omdat het mooi is. Maar omdat we geen geld voor beter hebben.

Vader: Oké. Aan de muur een vlaggetje van Curaçao.

Moeder: Nee.

Vader: Nee?

Moeder: De kleuren van het vlaggetje vloeken met het behang.

Vader: Het behang is grijs. Grijs is geen kleur.

Moeder: Exact. Het vloekt. Dit land is grijs, en daarom passen wij ons aan.

Vader: Hoho. Ik speel de vader. De man des huizes.

Moeder: De man des huizes?

(lacht) Laat me niet lachen.

Vader: Wat is daar zo grappig aan?

Moeder: Ik speel toch de moeder

Vader: Ja

Moeder: Nou dan. We weten toch allemaal dat in Nederland de vrouw de baas is?

Jurgen: Een gelukkig gezin. Een moeder, een vader en twee opstandige kinderen. Een jongen en een meisje.

Op een avond zei de vader tegen zijn kinderen.

Vader: Nina en Virgil als jullie maar uit het centrum blijven.

Nonsens: Hoezo?

Vader: Er heerst onrust.

Nina: Zegt wie?

Vader: Kijken jullie geen nieuws?

Nonsens: Dat is gemanipuleerd.

Vader: Sinds wanneer is het nieuws gemanipuleerd?

Vader: Van de week hebben ze weer twee auto's in de fik gestoken.

Nina: In het centrum hangen toevallig veel jongeren rond.

Maar daar hangen wij niet mee.

Vader : Virgil waar ga je naar toe?

Nonsens: Naar buiten, ik stik hier.

Vader: Virgil!

Jurgen: Zie jij een verschil?

Zo vader zo zoon.

Skin: De geschiedenis herhaalt zich.

Nonsens af.

Moeder: Je laat over je heen lopen, zei de moeder tegen de vader.

Vader: Zeg jij dan eens wat, zei de vader tegen de moeder.

Ik kan hem moeilijk opsluiten op zijn kamer.

Moeder: Hij praat met meer respect over zijn vrienden dan over zijn eigen vader. Hij ziet die jongens als zijn voorbeeld en dat mag hij zichzelf kwalijk nemen.

Je inspireert de kinderen niet.

Je inspireert mij niet.

Je inspireert niemand.

Toen ik hem ontmoette was hij 1 en al vuur.

Hij had dromen.

Waar hij voor wilde vechten.

Nu doet hij niets.

Hij zit maar binnen?

Waarom vertel je Virgil niet wat hij wil horen?

Net zo vaak tot hij zich voldaan opsluit in zijn kamer en studeert tot hij een ons weegt.

Vader: Ik ben ziek ik ben afgekeurd, ik weet gewoon niet waar te beginnen.

Moeder: Hij is afgekeurd voor zijn werk, niet voor zijn gezin.

Wij hebben je nodig. Afgekeurd of niet.

Wat ga je doen?

Vader: Ik ga naar mijn hobbykamer.

Moeder: Goed. Ga jij maar met je treintjes spelen.

Dat lost alles op.

Vader: Modeltreintjes. Mijn treintjes zijn mijn alles, mijn vrouw en kinderen op een 2e plek. Grapje, mijn gezin en mijn treintjes zijn even belangrijk. Kijk het mooie aan mijn treintjes is dat ze me overal mee naartoe nemen als het me ergens niet bevalt spring ik in gedachten hup op een van die treintjes en weg ben ik. Samen met mijn zoon Virgil, bouw ik al jaren aan een spoorwegstelsel voor onze supertrein. Met de supertrein kun je zelfs naar Curaçao als je dat wilt. Kijk je gaat zo de oceaan onderdoor en voor je het weet sta je op het station van Willemstad.

Virgil ,kom eens kijken.

Ik weet dat je niet ver van ons huis op de hoek van de straat staat.

Virgil: Pa. Ik ben toch te oud voor treintjes.

Vader: Maar de supertrein is af.

Virgil: Is de supertrein af?

Vader: Nou, nog een paar verbindingen en dan doet hij het. Dan kan ik je laten zien waar we gaan wonen als we ooit teruggaan naar Curaçao.

Virgil: Dat hoef ik toch helemaal niet te zien. Ik ben liever hier in

Rotterdam. Chillen met mijn vrienden. Jurgen en Patrick.

Scène 5

Vuurwerk

Nonsens: Beste vrienden zijn we.

We kennen elkaar van de supermarkt.

Ik heb het prima naar mijn zin in de supermarkt.

Want vakken vullen is het mooiste beroep dat er is.

De vier vrienden gooien stoeltjes naar elkaar over en vertellen

Orde. Alles een vaste plek.

Een duidelijke structuur.

Jurgen werkt er het langst.

Jurgen: Ik ben een voorbeeld voor de rest, verantwoordelijk, volwassen zoals dat heet, maar nu heb ik te horen gekregen dat ik op kan rotten.

Skin: Iedereen baalt er van.

Jurgen: Omdat ik te oud en dus te duur word, wordt mijn contract niet verlengt. En dat terwijl ik op het punt stond een vast contract te krijgen.

Leeftijdsdiscriminatie.

Ze verzinnen altijd weer wat nieuws.

Nu trek ik een uitkering

Vincent: Werkeloze steuntrekker!

Jurgen: Maar dat maakt niet uit. Ik heb veel geleerd hier. Dingen waar je

anders nooit bij stil zou staan.

Dingen over consumenten gedrag. Koopzegels, spaarboekjes, bonuspunten en airmiles. En trucs om het eigen huismerk zichtbaarder en aantrekkelijker te maken dan andere merken. Termen als uiterste houdbaarheidsdatum blijken nog een heel rekbaar begrip te zijn en wist je dat van alle levensmiddelen, koekjes de meeste variëteit en dus de meeste keus hebben?

Skin: Doe dan! Hij kent ze allemaal.

Jurgen: Zo heb je; Spritsen, stroopwafels, krakelingen, pennywafels, enz..

Vincent: Humor is erg belangrijk. Want eerlijk gezegd valt er niet zo veel te lachen hier. Saaie boel.

Met agressie hebben wij niets.

In tegenstelling tot wat mensen denken.

Maar je moet niet met me fokken.

En al helemaal niet met mijn maten.

Jurgen: Het begrip maten is een rekbaar begrip.

Een klootzak kan ook een maat zijn.

Gasten uit andere buurten, hebben hier in principe niets te zoeken, zoals Skin. Want dit is ons terrein.

Maar als een van die gasten iets overkomt, al is het nog zo'n ongewenste klootzak.

Dan is het een maat.

Stel dat ons iets overkomt, dan kunnen wij op ze rekenen.

Zo bieden we elkaar bescherming.

Ze kijken elkaar vreemd aan, lachen.

Nons: Prima regeling, alleen denkt mijn zus daar anders over.

Nina: Virgil!

Shit man! Je zus!

Nina: Je zou direct naar huis gaan.

Nons: We zijn net klaar.

Vincent: We gaan naar het centrum. Er is daar van alles aan de hand.

Nina: Dat is prima, maar Virgil gaat naar huis.

Nons: Je bent mijn moeder niet!

Nina: Wat?!

Scène 6
Nina/Jurgen

Beiden naar zaal

Jurgen: Hey Nina.

Nina: Hey Jurgen.

Is er iets?

Jurgen: Ik vind je mooi.

Nina: Wat vind je mooi?

Jurgen: Zoals je lacht.

Sorry, ik ben slecht in versieren.

Nina: Geeft niet.

Ik vind jou ook mooi.

Jurgen: Ja?

Nina: Zoals hij zichzelf voor lul zet, dan vind ik hem het mooist.

Dan is hij kwetsbaar.

Jurgen: Dus je vindt me leuk?

Nina: Ligt er aan.

Jurgen: Ligt aan wat?

Nina: Wat je er voor over hebt.

Ik wil je iets vragen.

Jurgen: Je mag me alles vragen.

Nina: Ik vraag hem of hij Virgil verbiedt om mee te gaan naar de stad.

Het is daar steeds onrustiger.

Jurgen: Nonsens is mijn vriend.

Nina: Daarom, het is gevaarlijk.

Jurgen: Ik zeg haar dat ik zijn vader niet ben.

Nina: Hij luistert niet naar zijn vader.

Hij luistert wel naar jou.

Ik mocht je toch alles vragen?

Jurgen: Nina, wacht.

Nina: Laat maar.

Jurgen: Nina maakt zich zorgen om haar broertje. Dat is goed.

Een zus hoort zich zorgen te maken over haar broertje.

Vincent: Maar ook de vader van Nina en Virgil maakt zich zorgen.

Waarom?

Omdat hij het al eens heeft meegemaakt.

Een kleine 3000 km hier vandaan.

Op zijn eiland Curaçao.

Samen met zijn beste twee beste vrienden Wilson en Stanley.

Die hij kent van zijn werken in de grote raffinaderij.

Het is april 1969.

Ze hangen rond op de pier van Willemstad Curaçao.

Leg je vergrootglas op het eiland. En geef je ogen de kost.

Zonder te oordelen.

Dat mag pas achteraf.

Scène 7

Amador/Wilson/Stanley

(Amador, Wilson en Stanley dansen)

Wilson: Eeuwige zonde.

Het uitzicht.

Dat prachtige uitzicht op de blauwe oceaan om ons heen, heeft plaatsgemaakt voor die stinkfabriek van die Hollanders.

Stanley: Die Shellboys. Die oceaan. Er zwemt geen vis meer in. Alleen toeristen die er oliezwart uitkomen, en zich afvragen waarom de bediening ze ineens negeert.

Wilson: Het liefst zou ik hem uitgummen die stinkfabriek.

Opblazen!

Zodat ik weer kan zien.

De horizon. Voorbij de horizon.

Amador: Goed. Je blaast de fabriek op. Waar ga je werken dan?

Wilson: De horeca.

Amador: De horeca? Dan moet je Stijn of Jan Willem heten.

Stanley: Of Elisabeth-Amber.

Amador: Zeg Stijn

Stanley: Willem-Jan

Amador: Wil jij nog wat drinken.

Stanley: Nee dank je.

Amador: Zie je die neger daar

Stanley: Uhm ja.

Amador: Moet jij die niet even te woord staan.

Stanley: Nee hij stinkt.

Amador: Hij heeft niet eens veters in zijn schoenen.

Stanley: Zeg jongen moet jij niet terug naar Afrika?

Amador: Je eigen land.

Ama/stan: Sukkel!

Amador: Face it. Je kunt niet zonder die fabriek.

Stanley: Je bent die fabriek.

Amador: Net als wij.

Wat ga je doen zonder je hongerloontje?

Stanley: Hoe ga je je huur betalen?

Amador: Je huis.

Stanley: Je rum.

Wilson: Desnoods steel ik die rum.

Stanley: Hey we zijn geen boeven hè?

Amador: Die zitten in de raad van bestuur van de Shell.

Wilson: Hallo mijn naam is Ferdinand uit Nederland. Wij hebben daar een fabriekje neergezet moet je eens kijken wat een beauty.

Ik heb zeer heugelijk nieuws; jullie mogen er allemaal gaan werken.

Ama/stan: Ga zitten man.

Scène 8

Amador en vrienden op het eiland

Stanley: Toen die fabriek er nog niet stond.

Kon ik vrij fantaseren. Over mijn toekomst. De toekomst van mijn kinderen.

Amador: Je kinderen. Papa papa.

Stanley: Amador nee.

Amador: Papa papa, als ik groot ben kan ik dan baas worden van Shell?

Stanley: Je kan alles worden wat je maar wilt.

Amador: Maar papa waarom wordt jij geen baas van Shell? Wij hebben niet eens een auto.

Stanley: Papa is aan het sparen.

Wilson: Wat? Dat kun je toch zo'n kind niet wijsmaken.

Stanley: Ik kan die jongen zijn dromen toch niet kapot maken.

Wilson: Als jij niks zegt dan hoort hij niets.

Als jij niks doet dan gebeurt er niks.

Stanley: Ik kan niet eens vrij rondlopen in mijn eigen land.

Amador: De slavernij was toch allang afgeschaft.

Wilson: Ja hallo daar ben ik weer. Moet je eens luisteren.

Ik heb een beetje vervelend nieuws. Jullie zijn allemaal ontslagen.

Het kan vriezen, het kan dooien. Maar ik heb tegelijkertijd ook zeer

heugelijk nieuws. Vanaf vandaag mogen jullie allemaal weer aan de

slag. Hetzelfde werk, helft van het oude salaris en geen
vakantiedagen.

Is dat niet even hopi bon!

Stanley: Dit is de druppel. Het is tijd voor een revolutie.

Wilson: Curaçao, wake up!

Stanley: Let's go!

Amador: Staken? Ik ga niet staken hoor. Mijn oma vroeg me vanmorgen nog
naar de huur en we lopen al 3 maanden achter.

Stanley: Goed, maar klaag dan niet aan mijn kop over slechte CAO's.

Staken is voor Hollanders. Maar die blanken hebben niets om voor
te staken. Wij wel!

Were gonna do it our way!

Amador: Our way, our way?

Antilliaans pistool in mijn hand ik schiet Nederland

Goed. Have it your way.

Ik ga witte schoenen kopen. Ik begin morgen bij de Shell.

Stanley: Staken is je democratisch recht mijn vriend.

Je bent gek dat je voor die ratten gaat werken.

Amador: Ik heb geen keus.

Waar moeten we van leven?

Wilson: Rum.

Meer hebben wij toch niet nodig.

Kom Amador. Die schoenen krijg je van mij.

Amador: Wilson, je hebt helemaal geen geld?

Stanley: Amador, wanneer leer je het nou eens een keer.

Een goed stel hersenen is machtiger dan geld. Het gaat om het recept. Bij mij thuis olie, flessen, kruid, een lont en een aansteker.

Toevoegen een goed plan. Geld is niet nodig mijn vriend.

Nina en Nonsens kijken vanaf een afstandje toe.

Nonsens: Het is knap lullig wat er daar gebeurd maar ik voel 'm niet.

Nina: Ik ook niet.

Nonsens: Wat heeft dat met nu te maken.

Met onze situatie.

Het lijkt er bij lange na niet op.

Amador: Dat doet het nooit helemaal.

Nina: Wij worden niet gediscrimineerd. Niet zoals jullie.

Amador: Oke, maar wanneer kwamen jouw vrienden voor het laatst een discotheek binnen.

Nons: Er is bij ons geen arbeidsconflict.

Amador; Nee, maar wel een ex-vakkenvuller.

Stanley: Ja.

Nina/Nons: Oh.

Scène 9
De Stad

Nina: Bij ons is het anders.

Bij ons is het..

Nonsens: Uitzichtloos.

Zie jij de horizon?

Nina: Nee, de skyscrapers staan er voor.

Nonsens: Ze staan leeg als fuck, wij staan op straat. Dat klopt toch niet.

Nina: Ze bouwen alles dicht.

Nonsens: Waar moeten we dan heen?

Nina: Van zuid sturen ze ons naar Noord.

Van Noord sturen ze ons naar Zuid.

Nonsens: Dus staan we op de Willemsbrug.

Nina: Het is hier koud.

Nonsens: En dan zijn wij ongemotiveerd?

Nina: We willen wel.

Maar we kunnen niet.

Nonsens: We willen wel.

Maar zij durven niet.

Zitten we dan.

Nina: Ik krijg een harde reet van al die muurtjes.

Nonsens: Genoeg kruid voor een goed kruitvat.

Skin: Nu nog een lont.

Nina: Je bedoelt, een aanleiding.

Skin: Ja.

Jurgen: Wie steekt jullie aan?

Nonsens: Een opstand in Rotterdam.

Jurgen: Wat let jullie?

Nina: Waarom wij?

Nonsens: Laat een ander het lekker doen.

Nina: Wij hebben het te druk.

Jurgen: Druk, met hangen?

Nonsens: We fokken maar.

Nina: We fokken graag.

Nonsens: Fokken om het fokken.

Nina: Kom op, serieus dat gebeurt hier toch nooit?

Skin: Serieus. Wat let jullie?

Vader: Nou?

Jurgen: Je moet toch iets.

Nonsens: Weet ik veel.

Nina: He! Je kan jullie situatie niet met die van ons vergelijken.

Ja, we zitten als ratten in de val en we voelen ons kloten, maar wij gaan geen rare dingen doen, zoals de rest van de mensen.

It's under control.

Hier gaat geen bom barsten!

Amador: Kijk het is een kwestie van aansteken. Meer is er niet voor nodig.
Je neemt onmacht en een hoop ongelijkheid, voeg er een kleine
aanleiding aan toe en KABOEM! Zo ging het ook op Curaçao.

Filmpje Curaçao van de rellen.

Nonsens: Wat dat moet ik geloven zeker?

Vader: Geloof wat je wilt geloven, maar die beelden zijn echt!

Nonsens: Waarom kijken we hier naar, zodat we de beelden al hebben gezien
voordat het hier gebeurt? Primeurtje!

Vader: Correctie Nederland is niet brandvrij meer. Allang niet meer.
Kijk maar naar die beelden.

Nonsens: Maar dat is toch Curacao?

Vader: Nou, Curacao maakt toch deel uit van het Koninkrijk der
Nederlanden. Je zou kunnen zeggen dat het vuur is overgeslagen.

Nonsens: Ik zie geen branden buiten.

Vader: Dat wil niet zeggen dat Nederland niet in vuur en vlammen staat.
Het is een kwestie van aansteken. Meer is er niet nodig.

Scène 10

Nonsens: Is dat je oude gitaar?

Vader: Het is een wonder dat het ding na 37 jaar nog niet uit elkaar valt.

Zo maken ze, ze niet meer.

Virgil, ons spoorwegstelsel is af. De supertrein doet het eindelijk.

Virgil: Dat zei je de vorige keer ook toen ontplofte die.

Vader: Ja, jij kan ook niet alles in 1 keer doen. Ben je niet benieuwd, hier hebben we jaren aan gezeten Virgil.

Virgil, wat zou je ervan zeggen als we op Curaçao zouden gaan wonen?

Virgil: Wat? Terug naar Curaçao we zijn er 1 keer geweest toen waren we Drie en nu gaan we er opeens wonen?! Kom op wat zegt Nina?

Scène schakelt om naar verliefde scène Nina en Jurgen.

Jurgen: Het kan niet.

Nina: Het mag niet.

Jurgen: Het is niet verantwoord.

Nina: ..

Jurgen: Ik heb geen zin in gezeik.

Nina: Ik ook niet.

Scène schakelt terug naar vader en zoon

Vader: Jullie moeder en ik voelen ons hier niet thuis. Hier moet de deur op slot of ze halen je huis leeg. Ik ben jullie vader, maar hoe moet ik

jullie beschermen als ik zelf amper de straat opdurf?

Virgil: Daar hadden jullie toen aan moeten denken. Voordat jullie hier naartoe verhuisden.

Vader: Als wij ons hier niet thuis voelen, hoe kunnen jullie je hier dan thuis voelen?

Virgil: Wij zijn hier geboren. Wij zijn hier thuis. Pa, wat zegt Nina?

Scène schakelt om naar verliefde scène Nina en Jurgen.

Jurgen: Ik heb zin in je.

Nina: Wat?

Jurgen: Dat ik zin in je heb.

Nina: Dat zeg je nu!

Jurgen: Ik wil weten hoe je proeft

Nina en Jurgen zoenen, scène schakelt om naar vader en zoon.

Vader: Virgil, we doen dit voor jullie. We dachten zon, zee strand, dat vinden jullie vast geen probleem. Als het erop aankomt heb je alleen je familie Virgil. En verder wil ik er niet over praten. Het is de beste keuze, mocht het zo ver komen.

Scène schakelt om naar verliefde scène Nina en Jurgen.

Nina: Het wordt al laat. Ik moet nu echt naar huis.

Jurgen: Zie ik je morgen?

Nina: Misschien. Wie weet?

Scène 11

Skin: Hey Jurgen.

Virgil!

Jurgen: Hey yo Virgil!

Skin: Hey pannekoek.

Nonsens: Wat?

Jurgen: Wat is er?

Skin: What's up?

Nonsens: Ah niks thuis.

Jurgen: thuis?, je vader,..

Skin: Hey die pa van jou is geen held hoor.

Jurgen: Hij speelt met treintjes.

Nonsens: Jullie kennen zijn geschiedenis niet.

Jurgen: Wat zijn geschiedenis?

Skin: Jouw pa heeft zijn eigen eiland in de fik gestoken. Dat is wat ik weet.

Jurgen: Ken jij zijn geschiedenis?

Nonsens: Nee.

Jurgen: Nou dan.

Nonsens: Hij wacht tot het juiste moment om het te vertellen.

Skin: Van uitstel komt afstel.

Nons: Fok jou!

Allen: Nee, fok you!

Jurgen: Liep je vader voorop in de revolte op Curaçao.

Nonsens: Natuurlijk liep hij voorop.

Skin: Nee hij liep ergens achterin koffie uit te delen.

Jurgen: Een ja knikker. Zonder ruggengraat.

Een in de maat loper. Een loonslaaf die zijn zuurverdiende geld elke maand aan de bank geeft en kruimels overhoud om van te leven.

Op zijn 65^e bij diezelfde bank in de rij staat en zijn hand op houd voor zijn pensioen. Een hartaanval krijgt en dood neervalt, maar net voordat zijn lichaam de grond raakt beschrijft hij wat hij al die jaren vergeten was. Leven mi boy!

Maar jou papi had het te druk met geld verdienen en zijn treintjes.

Jij wilt niet worden zoals je vader.

Scène 12

De woede van Jurgen

Vincent: Geld verdienen.

Alles draait hier toch om geld?

Jurgen: Weet je wat een pakje condooms kost? Dan maar zonder!

Het geld groeit toch niet op mijn rug?

En straks is je chickie zwanger. Wat doe je dan?

Waar moet die baby van vreten?

Die placenta gaat ook een keer op.

Je wilt studeren.

Vincent: Maar je hebt geen geld.

Jurgen: Dus wil je gaan werken.

Vincent: Maar je hebt geen diploma.

Jurgen: Geen werk.

Geen geld.

Geen schoenen.

Geen meisje.

Geen scooter.

Skin: Geen niets.

Jurgen: Je bent een loser.

Dus ga je tof doen.

In de disco.

Maar daar kom je niet in.

Vincent: Fucking deurbeleid!

Skin/Vin: Intrappen!

Jurgen: Je mag niet dansen.

Je mag niet neuken.

Want je bent een Antilliaan.

Want je bent jong.

En je hebt sowieso geen geld om entree te betalen.

Dus overval je een oud vrouwtje.

Skin: Die danst en die neukt toch niet meer.

Vincent: Nothing personal omie.

Skin: Ik heb er zelf een.

Jurgen: Ze pakken je op.

En je hebt een strafblad.

Dag toekomst.

Vincent: Oude mensen zijn wel lief.

Skin: Maar ze moeten wel hun steentje bijdragen.

Gelijke monniken. Gelijke klappen.

Jurgen: Mensen zoeken geen oorzaak. Ze zoeken een zwarte Piet.

Maar Sinterklaas gaat vrijuit.

Wie bestelt wie?

Van een kale kip kun je niet plukken.

Vincent: Pluk de koningin.

Skin: Genoeg veren in haar opgedirkte reet.

Jurgen: Ik kan niet eens mijn reet vegen.

Want het toiletpapier is op.

En ik moet nog een hele maand.

Scène 13

Jurgen: No way dat ik ga werken.

Ik had een baan. Ik had een vette baan.

Ik had het naar mijn zin in de supermarkt.

En ik deed mijn werk goed.

Sta ik op het punt om een vast contract te krijgen, wordt me verteld

dat ik te oud ben. Dat noem ik onrechtvaardig.

Ik laat me niet nog een keer afpoeieren. Dan maar geen geld.

Ze lachen.

Skin: Hoe bedoel je geen geld?

Jurgen: Hey. Het is niet grappig.

Als je er over nadenkt, is het diep en diep triest.

Wij laten het allemaal maar gebeuren.

Scène 14

De wereld according to Skin

Skin: Maar boys, jullie hebben het toch hartstikke goed hier?
De zon schijnt. Je hebt een baan. Of tenminste, de meeste van jullie hebben een baan.

Een huis.

Een vriendin.

Eten.

Als jullie voorouders de grote stap niet hadden gemaakt.

Waren jullie nu verhongerd, of gepensioneerde kindsoldaten geweest, met een trauma van hier tot de Verenigde naties.

Vincent: Grote stap?

Skin: Het vertrek uit Afrika.

Vincent: Vertrekken? Ze werden in slavenschepen getrapt en de rest is geschiedenis.

Skin: Welnee, daar kozen ze zelf voor.

Waarom? Hoop op een betere toekomst voor hun kinderen.

En die hebben ze gekregen. Jullie lopen in mooie kleren rond.

En jullie speren hangen in het Nationaal museum zoals het hoort.

Nu is het aan jullie om de volgende stap te zetten.

Vincent: Die Skin is helemaal gek.

Als hij zijn bek opentrekt..

Jurgen: Jullie?

Skin: Ja, jullie. Buitenlanders. Allochtonen.

Jurgen: Gast. Ik ben gewoon een Nederlander.

Skin: Omdat je hier geboren bent?

Jurgen: Nee, omdat mijn ouders van de Antillen komen.

En als jij je geschiedenis kent, weet je dat de Antillen tot het
Nederlands Koninkrijk behoren.

Net als de wadden.

Skin: Dus jij komt van de zwarte wadden?

Ze lachen.

Serieus. Ik heb tegen mijn pa gezegd.

Het zijn goede gasten.

Als je ze leert kennen, zijn het goede gasten.

Niet allemaal, maar jullie wel.

Jurgen: En?

Skin: Gebroken neus.

Scène 15
Nonsens op

Nonsens: Laten we gaan! Nu! Naar het centrum.

Jurgen: Hey, ik heb besloten dat we niet gaan man.

Het is te gevaarlijk om naar het centrum te gaan.

Nonsens: Zit je me in de zeik te nemen? En alles wat je net zei?

Jurgen: Ik meen het serieus.

Nonsens: Dan ga ik alleen.

Of heb je met mijn zusje gesproken?

Jurgen: Nina is je zus.

Nonsens: Ze is tien seconden ouder.

Luister, ik neem zelf mijn beslissingen.

Als ik zeg dat ik ga, dan ga ik. Met of zonder jou.

Jurgen: Dat weet ik. Maar ik heb zelf ook zitten denken.

Het zou zonde zijn als je..

Ik meen het serieus.

Nonsen: Doe je dit om mijn zus het bed in te krijgen?

Skin: Nina, nina, nina.

Jurgen: Kom op, je bent mijn mattie.

Hebben We een afspraak. We hebben een afspraak toch?

Allen naar zaal

Skin: Je beste vriend's nichtje.

Vincent: Je beste vriend's klasgenote.

Jurgen: Virgil hebben we een afspraak.

Skin: Je beste vriend's beste vriendinnetje.

Vincent: Je beste vriend's tante.

Geen probleem.

Maar van elkaar's zusje blijf je af.

Nons: Denk je dat ik gek ben?

Skin: Waaraan herken je een vriend die het met je zusje doet?

Omsingelen vuurwerk.

Vincent: Als hij begint te zweten.

Skin: Als hij kleiner en kleiner wordt.

Nons: Als hij ineens voor vadersje gaat lopen spelen.

Als ik naar het centrum ga, dan ga ik.

Jurgen: Goed ga!

Scène 16

Drank

Jurgen: Je gaat nergens naartoe

Hier neem nog een slok!

Nonsens neemt een slok.

Vincent: Jurgen, ik geloof dat hij genoeg heeft.

Jurgen: Zolang hij geen nee zegt, blijf ik hem voeden!

Skin: Drinken jongen drinken.

Vincent: Hij kan niet meer. Hij heeft te veel op.

Je hebt genoeg vriend!

Jurgen: Ik geloof dat hij dorst heeft

Drinken mama's boy!

Hey, niet morsen! Niet morsen man.

Wat, is mijn bier niet goed? Is het merk niet goed?

Is mijn bier niet goed genoeg voor je mi boy?

Vincent: Laat hem man.

Jurgen: Laat hem?

Heb je iets tegen mijn bier, mi boy?

Skin: Niks mis mee Jurgen, niks mis mee.

Jurgen: Ik help je wel mi boy, hier drink!

Vincent: Ja man, hij heeft genoeg.

Jurgen: Kijk je op me neer?

Dan moet je het gewoon zeggen.

Mama's boy.

Dan ga je niet naar huis. Hey Virgil weet je mammie wel waar je bent?

Vincent: Niet te hard, dadelijk komt ze.

En dan geeft ze hem op zijn donder.

Skin: Ik begrijp waarom Virgil nooit in de kroeg komt.

Dan komt zijn pappie hem halen.

Jurgen: Zijn vader? Die oude relschopper?

Zelfs zijn vader drinkt hem eruit.

Maar nu niet meer. Want Virgil, mi boy, wordt een man en maakt zijn eigen beslissingen.

Nonsens: Laat mijn vader erbuiten.

Jurgen: Wat wou je doen dan?

Nonsens: Drinken.

Jurgen: Precies! Hier. Show us man.

Hey ik zit je te dollen man.

Mama's boy. Drink die fles leeg en je bent een man.

Maar als je niet wil, prima. Jij bent de man. Of niet?

Nonsens drinkt de halve fles leeg. Proest het uit. Vuurwerk pakt de fles en zet hem aan zijn mond.

Laat me je een handje helpen.

De rest juicht hem toe.

Vincent: Genoeg. Laten we gaan.

Jurgen: We gaan pas als Nonsens zijn fles leeg heeft.

Skin: Yo, hij ziet helemaal wit man.

Nonsens kotst. De rest lacht.

Jurgen: Wat? Kots je mijn bier uit, boy?

 Weet je wat dat kost?

 Ik zal je leren boy! Ik zal je leren, open je mond!

Skin: Genoeg. Genoeg man. Kijk wat je doet, kijk nou man.

Jurgen: Het is een grap. Het is een grap man.

Skin: Dit is geen grap man.

Jurgen: Ga me niet vertellen wat wel of geen grap is.

 Back off!

Vuurwerk duwt de fles in de mond van Nonsens. Skin slaat zijn fles kapot op het hoofd van Vuurwerk, en pakt Vuurwerk's fles.

Vincent: Shit man. Wat doe je nu?

Skin: Weet ik veel. Het ging te ver!

Vincent: Shit man. Shit. Sorry man. Sorry

Skin: Ja, sorry! Het ging gewoon veel te ver.

Vincent: Ja, je weet toch Jurgen. We zijn matties. Je weet toch.

Jurgen: Fuck.

Skin: Sorry man.

Jurgen: Het is cool.

Maak je niet druk.

Het is cool.....

Scène 17
Het signaal.

Nina: En toen zagen ze het.

Nonsens: Het signaal.

Skin: Het kwam vanuit het centrum.

Nonsens: Rookwolken.

Jurgen: In de vorm van een S.O.S.

Nina: Althans dat zagen zij erin.

Vincent: We dachten niet na.

Skin: Let's go.

Vincent: Hoezo?

Skin: Waar rook is, is vuur.

Vincent: Is dat niet exact de reden om niet te gaan?

Skin: Zijn jullie scared ofzo?

Nonsens: Waarvoor? We weten niet wat het is.

Nina: Juist ja. Het was niet alsof iemand tegen hen zei: het is niet slim

Behalve Doc dan.

Vincent: Jongens, ik denk dat het slimmer is om hier te blijven.

Laten we gewoon hier blijven en op televisie kijken wat het is.

Skin: Jongens. Laten we op zijn minst gaan kijken waar we in

hemelsnaam over ruzie staan te maken.

Misschien is het een botsing.

Vincent: Misschien is het een uit de hand gelopen barbecue.

Nina: Dus gingen ze.

Uit nieuwsgierigheid.

Jurgen: Maar ook uit de stille hoop dat er misschien wel eens iets aan de hand zou kunnen zijn.

Vincent: We wisten dat het het stomste was, dat we konden doen..

Skin: Maar we gingen toch.

Nonsens: Zien is geloven.

Geloven is zien.

Scène 18

Het incident

Vincent: Er was een klap uitgedeeld. Op Centraal Station. Maar wie hem had gekregen of wie hem had gegeven dat wist niemand.

Jurgen: Luister dan; een vrouw zei tegen mij dat het ging om een ruzie met een chickie.

Skin: Nee het ging om een groep jongens die op het station stonden te wachten op een trein die vertraging had. Die boys worden natuurlijk aangesproken door de politie. En weet je waarom.

Allen: Samenscholing.

Skin: Dat is toch fucking bullshit. Ruzie natuurlijk al die gasten kregen een boete en 1 van hen werd zelfs aangehouden. Toen brak de hel los.

Nons: En in de stad werd er een raam in gegooid bij de Footlocker. Check mijn sneakers.

En op Centraal was het druk. Iedereen was er samengekomen om die jongens te beschermen tegen de politie. We zeiden niemand gaat weg totdat die jongen die is opgepakt weer wordt vrij gelaten.

Skin: Op dat moment voelde ik dat het wij tegen zij was. Of die jongen vrij of het station in de fik.

Vincent: Ze verwijten ons toch een gebrek aan engagement.

Allen: Nou betrokken waren we.

Vincent: Het station zat potdicht.

Iedereen was er. Het was heel gezellig, maar er hing een agressieve sfeer.

Jurgen: Het werd heter, en heter, een grote oven. En op een gegeven

moment was het helemaal gevuld. En buiten had de ME zich in drie rijen opgesteld. Het centraal station was omsingeld. En toen riep er iemand wegwezen.

Allen: War was on!

Vincent: Er werd geschreeuwd.

Er werd muziek gedraaid.

kiosken werden geplunderd.

En eten en drinken werd verdeeld.

Wie zag die junkie met die gitaar?

Allen: *zingen Redemption song*

Nons: Het leek wel een film.

Ik stond met een trap railing een kiosk in te slaan. Ik slaan, zie ik de verkoopster nog op de grond liggen. Ik zei; Wat doe je daar in hemelsnaam. Sta op ga naar buiten voor het te laat is.

Maar ik kreeg er geen beweging in.

Jurgen: Laat liggen.

Allen: Loesoe.

Skin: Op dat moment riep er iemand; "Naar de treinen".

Allen: "Naar de treinen"

Skin: Iedereen rende de perrons op.

Deuren van treinen werden opengetrokken.

Jurgen: Wagons werden vernield.

Vincent: Stoelen werden in de fik gestoken.

Skin: Overal vuur overal rook. ME direct erop af natuurlijk. Maar door diezelfde rook wolken konden wij wegkomen.

Jurgen: Skotoe.

Scène 19

Op tv

Moeder: Diezelfde avond.

Vader: Op het moment dat de stad in de fik staat.

Moeder: Zitten pa en ma op de bank.

Vader: Hun tijd te verzappen.

Moeder: Zoals dat gaat met mensen die niets anders meer hebben om naar uit te kijken, dan de televisie. (in rol vader)

Vader: Je moet sneller zappen schat.

Moeder: Ik doe mijn best. Goed?

Vader: Geef die afstandsbediening maar.

Moeder: We kunnen toch ook gewoon kijken.

Vader: Maandagavond zap-avond.

Moeder: Alleen maar ellende op de televisie.

Vader: De televisie is ons raam op de wereld.

Af en toe moet je gewoon even naar buiten kijken

Om te zien wat er gebeurt in de wereld.

Moeder: Dat zal best, maar uitonderzoek is dat de televisie een verderfelijke invloed heeft op kinderen.

Vader: Nonsens!

Moeder: Op Virgil vooral ja.

Vader: Nee, op televisie!

Moeder: Wat??

Vader: Daar tussen de vlammen!

Moeder: wat doet hij daar?

Moeder: Hoe weet je dat hij het is? Hij heeft een zwarte doek over zijn
hoofd!

Vader: Mijn zoon. Op de televisie.

Heel mijn leven wil ik al op de televisie.

Het is mij nooit gelukt

Moeder: Mijn wereld stortte in.

Mijn zoon was mijn zoon niet meer.

Het feit dat hij daar stond.

De wartaal die hij uitsprak.

Weg zappen was geen optie.

Vader: Mijn vingers zaten aan de afstandsbediening gesmeuld.

Mijn hoop op de toekomst

Smolt voor mijn ogen weg.

Het vuur had me alweer ingehaald.

Er zat maar 1 ding op.

Vader belt.

Ik twijfelde geen moment.

Een daadkracht maakte zich van me meester.

Die ik sinds de revolte op Curaçao niet meer had gevoeld.

Heel je leven trek je alles in twijfel.

Maar dan weet je het ineens.

Dit is de grens.

Ik pakte de telefoon.

Moeder: Zeg hem dat hij meteen naar huis komt!

Vader: Ik bel Virgil niet

Vader: Ik bel de politie.

Moeder: Wat doe je?

Vader: En gaf mijn zoon aan.

Scène 20

- Nina: Hey Hallo. Wat denken jullie dat jullie aan het doen zijn.
- Skin: We chillen!
- Nina: Dacht ik dus ff niet.
- Nons: Hoezo niet?
- Nina: Jullie denken toch niet dat je het centrum van de stad in de as kunt leggen en er zo mee weg komen!
Of wel.
Denken jullie dat?
Denken jullie niet aan de gevolgen!
- Skin: Je moet niet zo overdrijven.
- Nina: Vertel dat maar aan de eigenaar van de kiosk, die jullie in puin sloegen.
- Jurgen: We waren kwaad.
- Nina: Jij moet helemaal je bek houden.
- Jurgen: Kom op Nina.
- Nina: Ik heb het je nog gevraagd.
- Nons: Wat heeft ze je gevraagd.
- Jurgen: Hou je bek.
Sorry Nina, het was niet de bedoeling.
- Nina: Sorry? Daar koop ik niks voor, en mijn broertje al helemaal niet.

Jurgen wil Nina vastpakken, Nina rukt zich los en slaat hem.

Scène 21

Nina: Toen werden de gevolgen duidelijk.
De echte gevolgen.

Nons: Wat waren de gevolgen?

Nina: Niet alleen Virgil werd opgepakt.
De rest ook.

Jurgen: Binnen een paar minuten was ik thuis. Het zal je verbazen hoe snel je kunt rennen wanneer de politie achter je aanzit. Eenmaal thuisgekomen dacht ik dat ik veilig was. Maar na 30 minuten belde de politie aan. Driemaal raden voor wie ze kwamen.

Nons: He jo Skin. Jij werd toch niet opgepakt.
Jij vluchtte hem toch net op tijd?

Nina: Hij werd achteraf herkend, bewakingscamera's.

Jurgen: Een tip. Als de pleuris uitbreekt en je staat er middenin zwaai dan niet naar de camera. Sukkel.

Scène 22

Skin

Toen ik op het bureau mijn ouders zag, was het eerste wat ik verwachtte een gebroken neus.

Ik schaam me rot, zei mijn moeder.

Mijn vader nam me apart, en zei; Patrick, ik ga je nu vertellen wat jij mij straks gaat vertellen; Je was op het station, je kon geen kant op, toen die zwartjoekels begonnen te Rellen. Je hebt je zolang mogelijk schuilgehouden in de wagons, en hebt niet aan de rellen meegedaan. Integendeel, je hebt geprobeerd ze te stoppen, vandaar de schrammen, de kneuzingen en de Brandwonden.

(Skin moet lachen)

Oke... Sla me maar.

Sla me op mijn bek dan.

Laffe klootzak.

Doe het.

Doe het dan!

Bijna deed hij het.

Jurgen: Yo Patrick, vragen ze me.

“Schaam je je niet?

Nons: Ja schaam je je niet.

Een terroristische aanslag.

Wat ben je voor een Nederlander.”

Skin: Dan zeg ik: ten eerste was het geen terroristische aanslag.

Het was self defense.

Dan stellen ze dezelfde vraag opnieuw:

Vincent: Yo Patrick

“Schaam je je niet

Nons: Ja schaam je je niet.

Een terroristische aanslag.

Wat ben je voor een Nederlander.”

Skin: Sowieso een hele bekende nu.

Check de krant en denk het zwarte balkje weg.

Dan zeg ik tegen die gasten:

Ik ben trots dat wij die gasten voor waren.

Eigen terroristen eerst.

Dat zeg ik dan tegen ze.

En dan lachen ze.

Maar om de verkeerde grap.

Scène 23

Het oude leven

Jurgen: Zo hervatte het oude leven zich.

Er brak een tijd van wachten aan.

Nina; Een tijd van wachten, wachten en nog eens wachten.

Vincent: Het was niet alsof dit alles het gezin dichter bij elkaar bracht.

Jurgen: Eerder uit elkaar nog verder uit elkaar.

Nons: Het besef, het echte besef.

Dat kwam later.

Vader: We zijn nog steeds aan het bijkomen.

Moeder: Nu beseffen we de impact.

Hij zal de geschiedenis ingaan als het gezicht van de rellen op CS.

Vader: Een mythe.

Moeder: Een antimythe voor alles en iedereen wat ontevreden is en boos.

Iedereen dus.

Vader: Creëer een mythe van rel schoppende jongeren.

Moeder: En rel schoppende jongeren zul je krijgen.

Vader: Hij prijkt op T-shirts.

Moeder: De beelden gaan over het net.

Vader: Maar niemand kent de toedracht.

Moeder: Het echte verhaal.

Ze nagelen hem aan de schandpaal.

Vader: De beelden spreken voor zich.

Moeder: De hele buurt negeert ons.

Vader: Maar het doet ons niets. Voor de eerste keer doet het ons helemaal niets wat die mensen van ons denken.

Moeder: Wij willen onze zoon terug.

Een lulletje rozenwater met zijn hart op de juiste plek.

Net zoals zijn vader.

Maar daar hoor je niemand over.

Vader: Het was een fout.

Moeder: Wanneer hou je eens op met fouten maken.

Vader: Fouten?

Moeder: Fouten ja. Dit is niet de eerste keer dat je een fout maakt toch?

Ik heb het gevoel dat ik drie kinderen aan het opvoeden ben.

Vader: Hoho.

Wat in Curaçao gebeurde was geen fout.

Moeder: Dat was het wel.

Vader: *(boos)* Dat was het niet!

Dat ik er niet trots op ben, wil nog niet zeggen dat het een fout was.

Het was mijn keuze. Die achteraf fatale gevolgen bleek te hebben.

En daar neem ik de verantwoordelijkheid voor.

Als ik die brand niet had aangestoken, had ik jou nooit ontmoet!

Scène 24

Moeder

Nons: Was u ook betrokken bij de rellen op Curaçao mevrouw Maduro?

Moeder: Nou ja, betrokken.

In zekere zin was iedereen betrokken.

Het is een klein eiland.

Skin: Komt u maar even naar voren.

Moeder: Ik weet het niet hoor. Ik sta nooit zo in de spotlights.

Jurgen: Dit is de uitgelezen kans, om u kant van het verhaal te doen.

Een verhaal kent vele kanten.

Nons: Het woord is aan u.

Moeder: Het was 30 mei 1969. Ik werkte bij Texas Industries. Er werkten alleen vrouwen. Op de radio volgden we vol spanning de staking. Toen het uit de hand begon te lopen, werd ons gewaarschuwd niet naar buiten te gaan. Op dat moment kwam er een groep schreeuwende mannen binnen, hoe we het in ons hoofd haalden om niet te gaan staken. Ze werden zo agressief dat er paniek ontstond. Ze begonnen op ons in te slaan, dus schoten we onder onze bureau's. Er kwam een grote donkere woest schreeuwende man op me af, met een groot stuk hout. Ik dacht dat ik er was geweest, maar hij pakte me beet en liep met me buiten door de chaos heen. Daar gaf hij me wat te drinken. Hij zei dat ik me geen zorgen hoefde te maken. Hij zou me beschermen. Vanaf dat moment ben ik niet meer van zijn zijde geweken. Die man was Amador Maduro, mijn echtgenoot, en vader van mijn twee kinderen Nina en Virgil.

Nu heeft hij zich met zijn treintjes opgesloten.

Hij spreekt geen woord meer.

Ik heb geen puf meer om naar mijn werk te gaan.

Maar ik heb geen keus.

De proceskosten zijn niet te betalen.

We bijten op een houtje.

Maar het houtje is bijna op.

Vader: Dagen, weken, maanden zat ik achter mijn spoor de supertrein deed het dan eindelijk maar er stapte niemand uit omdat er niemand was ingestapt.

Moeder: Ik heb de geschiedenis in mijn hoofd herhaald en herhaald.

Om te begrijpen. Maar hoe goed ik het ook begrijp.

Veranderen doe je het niet. Dus heb ik de knop uitgezet.

Want het leven gaat door. De toekomst gaat voor.

Vader: Toen gebeurde het, ik weet niet wat me bezielde maar er komt een tijd dat je te oud bent om met treintjes te spelen er komt een dag dat je de verantwoording moet nemen niet alleen als vader maar als jezelf.

Ik pakte het superspoor op gooide het op de grond kapot.

Ik trapte, trapte, trapte.

Al die moeite en energie die ik erin gestopt had kwam er als een orkaan weer uit.

Mijn treintjes, mijn spoorwegverbindingen, spoorboompjes net zolang tot er niets meer van over was.

Er komt een dag dat je de schuld niet meer van je af kunt schuiven, er komt een dag dat je jezelf in de spiegel aankijkt en je je mond niet meer dicht kunt houden.

Die dag is vandaag aangebroken

Edelachtbare.

Nons: Waar zijn we?

Skin: In de rechtbank.

Nons: In de rechtbank?

Scène 25

30 mei 1969 Willemstad

Vader: Als ik u vraag, waar u de 30ste mei van 1969 was, zult u hoogstens achter u oren krabben. Vraag het de gemiddelde Curaçaoënaar, en hij zal ineenkrimpen en over het prachtige weer beginnen. Wat er die dag gebeurde is immers nog even onbespreekbaar als toen. Maar ze weten allemaal dondersgoed wat ze die dag deden. Die dag staat op ons netvlies gebrand. Die dag sprak de Antilliaan zich uit. Die dag gingen alle idealen op in vlammen. Curaçao was een kruidvat. De grens was bereikt. Het was nu wachten op de aanleiding. Een stok om mee te slaan.

Ik was vroeg opgestaan om nieuwe schoenen te gaan kopen voor mijn nieuwe baan bij de Shell. Met mijn goede vrienden Wilson en Stanley, liep ik door Willemstad. Ik had een paar prachtige schoenen gezien in het Warenhuis. Wilson zei, dat ik niet goed wijs was mijn laatste centen aan een paar prachtige witte schoenen te besteden, die na een dag werken in de raffinaderijen, even zwart als mijn huid zouden zijn. Eenmaal in de stad aangekomen waren alle winkels gesloten en zagen we de woedende menigte. Voor we het wisten waren we getuige van gebeurtenissen die leidde tot de revolte, die het eiland voorgoed veranderde. Alles gebeurde in een flits, voor ik het wist, ging de wijze raad van mijn oma om geen rare dingen te doen in vlammen op, en voor ik het wist, kreeg ik een fles rum in mijn handen gedouwd, en nam een slok, het was heet, stikheet, en voor ik het wist, ging er een baksteen door de ruit van het warenhuis, en voor ik het wist had ik die witte schoenen aan, want de grond was heet, stikheet, en voor ik het wist liep ik vooraan in de stoet om niet te stikken. Mijn maten was ik kwijt, en overal vlammen overal vuur Het was alsof ik in de hel was terechtgekomen, er ging van alles door me heen, behalve de gedachte dat dit wel eens goed uit de hand zou kunnen gaan lopen, en dat ik mezelf aan het verliezen was.

En voor ik het wist, kwamen we in het centrum aan, toegejuicht door de uitzinnige meute, in dure kleren die we onderweg uit de winkels hadden gehaald, als een carnavalsstoet en voor ik het wist klonken er schoten, en voor ik het wist, stonden de Nederlandse militairen voor ons. En voor ik het wist lag ik plat op de grond en werd alles donker, en doofde het vuur...de vlammen gingen liggen,

de stoet stoof uiteen. Door de rookwolken scheen een straaltje zon op mijn gezicht. En het was voorbij, het was allemaal alweer voorbij voor ik er erg in had.

Moeder: Je hebt je stem laten horen.

Vader: Het ligt er maar aan van welke kant je het bekijkt.

Icarus.

Nina: Wie?

Vader: Icarus.

Icarus brandde zich aan het vuur.

Met nepvleugels vastgemaakt van was, vloog hij de zon tegemoet, zo het vuur in.

Jurgen: Moraal wees niet hoogmoedig.

Vader: Maar wat is hoogmoedig.

Nons: Dat zijn wij. Want wij zijn jong en wie jong is, is hoogmoedig.

Vader: Wat ouderen zeggen slaat niet op hem.

Wat zij zijn zal hij nooit worden.

Nons: En daarom eisen wij vuur.

Jurgen: Wij willen ons branden.

Skin: Wij willen iets voelen.

Scène 26

Achteraf

Vader: Ik heb dit nooit zien aankomen.

Nons: Nee je keek niet.

Vader: Wat heeft het je gebracht op een verwoest Centraal Station na.

Nons: Blaren om op te zitten.

Vader: Er is niets veranderd. De treinkaartjes zijn weer duurder geworden.
De stadsmajoor is opgeheven.

Nons: We hebben eindelijk de aandacht gekregen.

Vader: Negatieve aandacht.

Skin: Aandacht is aandacht.

Vader: De kranten staan er vol van.

Nons: De mensen waarover het gaat weten waarom het gebeurd is. Het is alleen teleurstellend snel weer stil geworden.

Vader: Omdat jullie na Willemstad en Parijs het sluitende bewijs dat brandstichten ik wil het niet eens een revolte niet eens laat staan een revolutie noemen. Dat het nergens toe leidt dan een nog grotere puinhoop dan het al was.

Nons: Jij noemt het brand, wij noemen het geschiedenis, omdat het voor ons geschiedenis is.

Scène 27
Vader en zoon

Nonsens: Of bedoelde iets anders.

Vader: Jij hebt hersens! Waarom gebruik je ze dan niet.

Nons: Dan hoor ik er niet meer bij. Snap dat dan.

Het is verdeel en heers.

Heb je dan helemaal niet geleerd van de revolte?

Dat je een eenheid bent.

Dat je een vuist weet te maken daar gaat het om.

Welke les wil jij me leren.

Vader: Blijkbaar dat er van de geschiedenis niets geleerd wordt.

Scene 28

Nina

Nina zingt

Ik heb de toekomst in mijn buik.

Het is me nogal wat.

De toekomst in je buik hebben.

Een tikkende tijdbom.

Het was niet de bedoeling.

Ik sta in brand mijn dromen gaan in vlammen op.

He kleine.

Ik mag niet klagen.

Ik heb in elk geval een dak boven mijn hoofd.

Vier muren om tegen aan te staren.

Een straaltje licht door de kier van de deur.

Zo. Recht op jou. Verwarm je maar aan dat straaltje.

Straks zal je het koud hebben.

Blijf nog maar even binnen.

Waarom schop je?

Ben je bang dat ze je bij me weg halen?

Natuurlijk niet.

Ze weten toch wel beter dat je een moeder niet van haar kind moet scheiden?

Ik ben een slechte moeder.

Ik heb me onverantwoord gedragen.

Als ik echt een goede moeder was geweest, had je nu niet eens in mijn buik
gezeten.

Daar dacht ik niet aan toen je vader en ik in mijn bed lagen.

Ik kan het niet terugdraaien.

Als je de leeftijd van je vader hebt,

Dan praten we er over, of niet.

Misschien dat je het dan begrijpt, of niet.

Gelukkig hebben we dat straaltje licht nog.

Door die armoedige kier in die armoedige deur.

Ik zal een normaal saai leven leiden.

Als een zombie naar mijn werk.

En weer naar jou terug, mijn lieve zombiebaby.

De perfecte Nederlander.

Volgzaam. Karakterloos. Saai. Voorzien van alle gemakken van het zombie-zijn.

Laat mij maar lekker normaal doen.

Zonder me bij alles af te vragen: maar waar slaat dat op?

Blijf nu maar rustig zitten.

Het is hier veel te koud.

Voor jou om te stralen.

Straal maar binnen in.

Dan straal ik met je mee.

Zal ik je een verhaaltje vertellen?

Er waren eens een vader en een zoon...